



EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 25.2.2015
COM(2015) 81 final

ENERGIAUNIONIPAKETTI

KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE JA NEUVOSTOLLE

Pariisin pöytäkirja – Suunnitelma ilmastonmuutoksen torjumiseksi vuoden 2020 jälkeen

{SWD(2015) 17 final}

SISÄLLYSLUETTELO

1.	Tiivistelmä	3
2.	Pariisin pöytäkirja	5
3.	Varmistetaan kasvihuonekaasupäästöjen määrätietoinen vähentäminen	6
3.1.	EU:n tavoite vuodelle 2030 ja sen oma suunniteltu panos	6
3.2.	Maailmanlaajuinen taakanjako	7
4.	Taataan dynamismi tavoitteiden säännöllisen uudelleentarkastelun avulla	8
5.	Lisätään avoimuutta ja vastuullisuutta.....	9
6.	Sopeutumistoimien avulla kyky sietää ilmastonmuutoksen vaikutuksia.....	9
7.	Täytäntöönpanon ja yhteistyön edistäminen	10
7.1.	Mobilisoidaan julkista ja yksityistä ilmastorahoitusta.....	10
7.2.	Lisätään kansainvälistä yhteistyötä.....	11
7.3.	Tuetaan ilmastoteknologioiden kehittämistä ja käyttöönottoa	11
7.4.	Kehitetään valmiuksia	12
8.	EU:n muiden toimintalinjojen mobilisointi	12
9.	Seuraavat vaiheet	14

1. TIIVISTELMÄ

Hallitustenvälisen ilmastonmuutospaneelin (IPCC) uusimpien havaintojen mukaan ilmastonmuutos vaikuttaa vakavasti, laajasti ja peruuttamattomasti koko ihmiskuntaan ja kaikkiin ekosysteemeihin, jos sitä ei torjuta kiireellisesti. Jotta maapallon keskilämpötilan vaarallinen nousu voidaan pitää alle kahdessa celsiusasteessa verrattuna esiteollisen ajan tasoon (alle kahden celsiusasteen tavoite), kaikkien maiden on vähennettävä kasvihuonekaasupäästöjään huomattavasti ja kestävästi.

Vähäpäästöiseen talousjärjestelmään voidaan siirtyä maailmanlaajuisesti vaarantamatta kasvua ja työllisyyttä. Siirtyminen voi tarjota merkittäviä mahdollisuuksia elvyttää Euroopan ja koko maailman taloutta. Ilmastonmuutoksen torjumisesta on myös huomattavia hyötyä kansalaisten hyvinvoinnille. Vähäpäästöiseen talousjärjestelmään siirtymisen lykkääminen puolestaan lisäisi kokonaiskustannuksia sekä pienentäisi mahdollisuuksia vähentää päästöjä tehokkaasti ja valmistautua ilmastonmuutoksen vaikutuksiin.

Kaikkien maiden on tartuttava toimiin nopeasti ja yhteistoimin. Ilmastonmuutosta koskevan Yhdistyneiden Kansakuntien puitesopimuksen (UNFCCC) osapuolet ovat keskittyneet tähän haasteeseen vuodesta 1994 lähtien. Tämän työn tuloksena yli 90 maata, joiden joukossa on sekä teollisuus- että kehitysmaita, on sitoutunut leikkaamaan päästöjään vuoteen 2020 mennessä. Nämä sitoumukset eivät kuitenkaan ole riittäviä alle kahden celsiusasteen tavoitteen saavuttamiseksi¹. Siksi UNFCCC-puitesopimuksen osapuolet käynnistivät vuonna 2012 neuvottelut uudesta kaikkia osapuolia oikeudellisesti sitovasta sopimuksesta, jonka myötä alle kahden celsiusasteen tavoite olisi edelleen saavutettavissa. Uusi sopimus on tarkoitus saada valmiiksi Pariisissa joulukuussa 2015. Sen täytäntöönpano alkaisi vuonna 2020.

Limassa hiljattain käydyssä ilmastokokouksessa saavutettu edistys luo vankan pohjan Pariisissa tehtävälle sopimukselle. Limassa päätettiin erityisesti, miten eri maat muotoilevat ja ilmoittavat ehdotetut päästövähennystavoitteensa hyvissä ajoin ennen Pariisin ilmastokokousta. Limassa laadittiin myös ensimmäinen täydellinen vuoden 2015 sopimuksen luonnos, jossa otettiin huomioon kaikkien osapuolten näkemykset vielä neuvoteltavina olevista seikoista.

Jo hyvissä ajoin ennen Liman ilmastokokousta EU on osoittanut johtajuutta ja päättäväisyyttä, mitä tulee ilmastonmuutoksen torjumiseen maailmanlaajuisesti. EU:n huippukokouksessa lokakuussa 2014 EU:n hallitusten ja valtionpäämiehet olivat yhtä mieltä siitä, että EU:n olisi tehostettava toimiaan ja vähennettävä päästöjään vähintään 40 prosenttia vuoden 1990 tasosta vuoteen 2030 mennessä. Tämän jälkeen myös Kiina ja Yhdysvallat antoivat vastaavia ilmoituksia. Limassa EU:n jäsenvaltiot sitoutuivat asettamaan saataville noin puolet vihreälle ilmastorahastolle alustavasti myönnettävästä 10 miljardin Yhdysvaltain dollarin pääomasta kehitysmaiden auttamiseksi. Lisäksi EU:ssa hyväksyttiin uusi investointisuunnitelma. Se vapauttaa julkisia ja yksityisiä investointeja reaalityökaluteen vähintään 315 miljardin euron arvosta seuraavien kolmen vuoden aikana (2015–2017). Nämä investoinnit auttavat nykyaikaistamaan EU:n taloutta ja tekemään siitä vähähiilisen.

¹ Yhdistyneiden Kansakuntien ympäristöohjelman (UNEP) tiivistelmä *The Emissions Gap Report 2014*.

Tämä tiedonanto on vastaus Limassa tehtyihin päätöksiin. Se on myös keskeinen tekijä pantaessa täytäntöön komission ensisijaista tavoitetta eli joustavaa energiaunionia ja tulevaisuuteen suuntautuvaa ilmastomuutospoliittikkaa komission puheenjohtajan poliittisten suuntaviivojen mukaisesti. Tällä tiedonannolla on tarkoitus valmistella EU:ta viimeiselle neuvottelukierrokselle ennen Pariisin ilmastokokousta joulukuussa 2015.

Erityisesti tässä tiedonannossa

- muunnetaan EU:n huippukokouksessa lokakuussa 2014 tehty päätös konkreettiseksi EU:n tavoitetta koskevaksi ehdotukseksi. EU:n oma suunniteltu panos, joka määritetään kansallisesti (*Intended Nationally Determined Contribution – INDC*), on esitettävä viimeistään vuoden 2015 ensimmäisen neljänneksen lopulla,
- suositetaan, että kaikki UNFCCC-puitesopimuksen osapuolet esittävät suunnitellut kansalliset panoksensa hyvissä ajoin ennen Pariisin ilmastokokousta. Kiinan, Yhdysvaltojen ja muiden G20-maiden, kuten myös korkean tulotason ja keskitulotason maiden, odotetaan esittävän kansalliset panoksensa viimeistään vuoden 2015 ensimmäisellä neljänneksellä. Vähiten kehittyneiden maiden suhteen olisi tässä yhteydessä joustettava enemmän,
- hahmotellaan avoin ja dynaaminen oikeudellisesti sitova sopimus, joka sisältää kohtuullisia ja määrätietoisia velvoitteita kaikilta osapuolilta ja jossa otetaan huomioon muuttuva maailmanlaajuinen taloudellinen ja geopoliittinen tilanne. Näiden tieteellisesti perusteltujen velvoitteiden pitäisi yhdessä olla riittäviä niin, että päästöjä voidaan vähentää maailmanlaajuisesti vähintään 60 prosenttia vuoden 2010 tasosta vuoteen 2050 mennessä. Jos tavoitetaso jää Pariisissa arvioitua matalammaksi, vuonna 2016 olisi käynnistettävä työohjelma tiiviissä yhteistyössä vihreän ilmatorahaston kanssa, jotta voidaan yksilöidä lisätoimia päästöjen vähentämiseksi,
- ehdotetaan, että vuoden 2015 sopimus esitetään pöytäkirjan muodossa UNFCCC-puitesopimuksen yhteydessä. Suurimpien talouksien, erityisesti EU:n, Kiinan ja Yhdysvaltojen, olisi osoitettava poliittista johtajuutta liittymällä pöytäkirjaan mahdollisimman pian. Pöytäkirjan olisi tultava voimaan heti, kun maat, jotka vastaavat yhdessä 80 prosentista maailman nykyisistä kokonaispäästöistä, ovat ratifioineet sen. Uuden pöytäkirjan ilmatorahoitusta, teknologian kehitystä, teknologian siirtoa ja valmiuksien kehittämistä koskevien kohtien odotetaan tarjoavan kannustimen kaikkien osallistumiselle. Kyseisten kohtien odotetaan myös helpottavan niiden strategioiden tehokasta ja tuloksellista täytäntöönpanoa, joiden avulla pyritään vähentämään päästöjä ja sopeutumaan ilmastomuutoksen haittavaikutuksiin,
- korostetaan, että Kansainvälisen siviili-ilmailujärjestön (ICAO), Kansainvälisen merenkulkujärjestön (IMO) ja Montrealin pöytäkirjan yhteydessä olisi pyrittävä sääntelemään tehokkaasti kansainvälisen lento- ja meriliikenteen päästöjä sekä fluorikaasujen tuotantoa ja kulutusta ennen vuoden 2016 loppua,
- osoitetaan, miten EU:n muut politiikan alat, kuten kauppa, tieteellinen tutkimus, innovointi ja teknologiayhteistyö, talousyhteistyö ja kehitysyhteistyö sekä katastrofiriskin vähentäminen ja ympäristöala, voisivat vahvistaa EU:n kansainvälistä ilmastopoliittikkaa, sekä

- mainitaan tiedonantoa täydentävä Euroopan ulkosuhdehallinnon ja komission yhteisesti kehittämä ilmastodiplomatiaa koskeva toimintasuunnitelma. Toimintasuunnitelmalla pyritään lujittamaan EU:n tiedotustoimia ja luomaan kumppanuuksia määrätietoisten kansainvälisten kumppaneiden kanssa Pariisin ilmastokokousta silmällä pitäen.

Joitakin näistä näkökohdista esitellään yksityiskohtaisemmin tähän tiedonantoon liittyvässä komission yksiköiden valmisteluasiakirjassa.

2. PARIISIN PÖYTÄKIRJA

Hallitustenvälisen ilmastonmuutospaneelin havaintojen mukaisten yhteisten toimien edistämiseksi Pariisin pöytäkirjalla on pyrittävä seuraaviin tavoitteisiin:

- Varmistetaan määrätietoiset päästövähennykset
 - täsmentämällä, että pitkän aikavälin tavoitteena olisi oltava kokonaispäästöjen vähentäminen vähintään 60 prosenttia vuoden 2010 tasosta vuoteen 2050 mennessä² sekä
 - asettamalla tässä yhteydessä selkeitä, erityisiä, määrätietoisia ja kohtuullisia oikeudellisesti sitovia hillitsemisvelvoitteita, jotta alle kahden celsiusasteen tavoite on maailmanlaajuisesti saavutettavissa. Velvoitteiden on oltava UNFCCC-puitesopimuksen niiden periaatteiden mukaisia, jotka koskevat muuttuvia vastuita, valmiuksia ja eroja kansallisissa olosuhteissa.
- Varmistetaan dynamiikka tekemällä yleinen uudelleentarkastelu viiden vuoden välein, jotta hillitsemisvelvoitteiden taso on uusimman tieteellisen tiedon mukainen.
- Lisätään avoimuutta ja vastuullisuutta, jotta voidaan arvioida, onko päästövähennystavoitteet saavutettu ja niihin liittyvät velvoitteet täytetty. Tätä varten on laadittava yhteiset säännöt ja menettelyt, jotka koskevat vuosittaista raportointia, säännöllistä todentamista ja päästöinventarioiden uudelleentarkastelua kansainvälisten asiantuntijoiden toimesta.
- Edistetään ilmastonmuutosta sietävää kestävä kehitystä tukemalla kansainvälistä yhteistyötä ja tukitoimia, jotka parantavat maiden kykyä sietää ilmastonmuutosta ja valmiuksia sopeutua sen vaikutuksiin.
- Edistetään tehokasta ja tuloksellista täytäntöönpanoa ja yhteistyötä tarjoamalla kannustimia toimiin, joilla voidaan mobilisoida huomattavia, avoimia ja ennakoitavia julkisen ja yksityisen sektorin investointeja vähäpäästöiseen ilmastonmuutosta sietävän kehityksen mukaisiin hankkeisiin.

² Tämä on yhtä kuin EU:n pitkän aikavälin tavoite eli maailmanlaajuisen päästöjen puolittaminen vuoden 1990 tasosta vuoteen 2050 mennessä, ks. ympäristöneuvoston 28. lokakuuta 2014 antamat päätelmät.

Nämä tavoitteet olisi sisällytettävä Pariisin pöytäkirjaan. Vuoteen 2017 mennessä olisi laadittava tekninen työohjelma, jossa määritellään yksityiskohtaiset säännöt, menettelyt ja tahot näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

Voidakseen liittyä pöytäkirjaan osapuolen on sitouduttava hillitsemään päästöjä. Osapuolet voivat osallistua pöytäkirjaa koskevaan päätöksentekoon, ja niiden käytettävissä on taloudellisia ja muita resursseja pöytäkirjan täytäntöönpanon tukena. Pöytäkirjaan perustuvien hillitsemisvelvoitteiden olisi yhtä lailla sidottava kaikkia osapuolia oikeudellisesti.

Tämä antaa valtioille, markkinoille ja yleisölle hyvin selkeän signaalin siitä, että pöytäkirjan osapuolet ovat sitoutuneet torjumaan ilmastonmuutosta, sekä

- ilmaisee erittäin vahvasti osapuolen poliittisen tahdon täyttää velvoitteensa,
- tarjoaa ennustettavuutta ja varmuutta kaikille julkisille ja yksityisille toimijoille sekä
- on osoitus pysyvyydestä aikana, jona omassa maassa tapahtuu poliittisia muutoksia.

Niiden maiden, jotka katsovat, etteivät hillitsemisvelvoitteet saisi olla sitovia kansainvälisellä tasolla, olisi osoitettava, miten nämä edut voidaan saada aikaan muulla lähestymistavalla.

Kaikkien G20-maiden, jotka vastaavat yhteensä noin 75 prosentista maailmanlaajuisista päästöistä, sekä muiden korkean tulotason ja keskitulotason maiden odotetaan ratifioivan pöytäkirjan nopeasti ja panevan sen täytäntöön vuodesta 2020 alkaen. EU:n, Kiinan ja Yhdysvaltojen olisi annettava erityisen tärkeä signaali poliittisesta johtajuudesta ja viitoitettava tietä liittymällä pöytäkirjaan mahdollisimman pian. Pöytäkirjan olisi tultava voimaan heti, kun maat, joiden päästöt olivat yli 40 gigatonnia hiilidioksidiekvivalenttia vuonna 2015, ovat tallettaneet ratifioimiskirjansa. Kyseinen määrä on noin 80 prosenttia maailman nykyisistä kokonaispäästöistä.

3. VARMISTETAAN KASVIHUONEKAASUPÄÄSTÖJEN MÄÄRÄTIE TOINEN VÄHENTÄMINEN

3.1. EU:n tavoite vuodelle 2030 ja sen oma suunniteltu panos

EU:n ilmasto- ja energiapoliittiset toimet tuottavat tulosta. Vaikka EU:n päästöt vähenivät 19 prosenttia vuosina 1990–2013, samaan aikaan EU:n BKT kasvoi 45 prosenttia. Vuoteen 2030 ulottuvat EU:n ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet, joista EU:n hallitusten ja valtionpäämiehet sopivat lokakuussa 2014, lujittavat edelleen poliittista maisemaa. Puitteissa asetetaan sitova tavoite, joka kattaa kaikki talouden alat ja päästölähteet, mukaan lukien maatalous, metsätalous ja muu maankäyttö. Tavoitteen mukaan EU:n päästöjä on vähennettävä vähintään 40 prosenttia vuoden 1990 tasosta vuoteen 2030 mennessä. Tavoite on määrätietoinen ja kohtuullinen. Lisäksi se on kustannustehokkaan kehityspolun mukainen: EU:n päästöjä on tarkoitus vähentää vähintään 80 prosenttia vuoteen 2050 mennessä³. EU on

³ KOM(2011) 112 lopullinen. Etenemissuunnitelma – siirtyminen kilpailukykyiseen vähähiiliseen talouteen vuonna 2050

jo toteuttanut merkittäviä toimia, jotta siitä tulisi maailman vähäpäästöisin talous. Vuodeksi 2030 asetettu tavoite vähentää EU:n talouden päästöintensiteettiä edelleen 50 prosenttia. EU:n äskettäin hyväksymä investointisuunnitelma vapauttaa merkittävää yksityistä rahoitusta, jonka avulla voidaan uudistaa EU:n taloutta ja vauhdittaa sen irtautumista hiilestä.

Ei ole syytä ehdottaa suurempaa ehdollista tavoitetta tällä hetkellä. Jos neuvottelutulokset antavat aihetta asettaa määrätietoisemman tavoitteen, EU:n olisi oltava valmis käyttämään kansainvälisiä hyvityksiä täydennyksenä unionin velvoitteille, kunhan ympäristötavoitteista ei tingitä ja kaksinkertainen laskenta vältetään.

3.2. Maailmanlaajuinen taakanjako

EU:n osuus maailman kaikista päästöistä on 9 prosenttia, ja se on laskussa. Maailman kaksi suurinta päästöjen aiheuttajaa – Kiina (25 prosenttia kaikista päästöistä) ja Yhdysvallat (11 prosenttia kaikista päästöistä) – seurasivat EU:n esimerkkiä marraskuussa 2014 ilmoittamalla omat ohjeelliset tavoitteensa vuoden 2020 jälkeiselle ajalle. Yhdessä nämä tavoitteet kattavat lähes puolet maailman päästöistä. Jotta pöytäkirja olisi toimiva ja loisi maailmanlaajuisesti tasapuoliset toimintaedellytykset, sillä on varmistettava seuraavat seikat:

- Laaja maantieteellinen kattavuus – Jotta päästöt voidaan kattaa riittävän laajasti, kunkin osapuolen (paitsi vähiten kehittyneiden maiden) on esitettävä suunniteltu kansallinen panoksensa mahdollisimman aikaisin vuonna 2015. Kaikkien G20-maiden sekä korkean tulotason ja keskitulotason maiden odotetaan esittävän suunnitellut kansalliset panoksensa viimeistään vuoden 2015 ensimmäisen neljänneksen lopulla. Suunnitellut kansalliset panokset olisi ilmoitettava Limassa sovittujen tietovaatimusten mukaisesti. Jäljempänä taulukossa 1 esitetään EU:n hallitusten ja valtionpäämiesten lokakuussa 2014 sopima vähintään 40 prosentin vähennystavoite. Se annetaan Limassa sovittujen tietovaatimusten mukaisessa suunnitellun kansallisen panoksen muodossa. Näin voidaan varmistaa, että tavoitteet ovat avoimia, määrällisesti laskettavissa ja vertailukelpoisia. Taulukossa esitetään yksinkertainen lomake, jota osapuolet voivat halutessaan käyttää suunnitellun kansallisen panoksensa mallina. Kukin vähiten kehittynyt maa voi halutessaan esittää oman suunnitellun kansallisen panoksensa, joissa esitetään tiivistetysti politiikat ja toimenpiteet päästövähennysarvioineen. Kaikkien muiden pöytäkirjan osapuolien on aina noudatettava hillitsemisvelvoitettaan. Hillitsemisvelvoitteet olisi lueteltava pöytäkirjan liitteessä osapuolten mukaisessa aakkosjärjestyksessä.
- Päästöjen vähentäminen kaikilla aloilla – Osapuolten velvoitteiden on luotava kaikille toimijoille vahva kannustin vähentää ja rajoittaa edelleen maailmanlaajuisia päästöjä. Pöytäkirjassa olisi vaadittava päästöjen vähentämistä kaikilla aloilla, mukaan lukien maatalous, metsätalous ja muu maankäyttö, kansainvälinen lento- ja meriliikenne sekä fluorikaasut. ICAOn, IMOn ja Montrealin pöytäkirjan yhteydessä olisi säänneltävä tehokkaasti kansainvälisen lento- ja meriliikenteen päästöjä sekä fluorikaasujen tuotantoa ja kulutusta vuoden 2016 loppuun mennessä.
- Mahdollisimman korkea tavoitetaso – Kunkin osapuolen on hyvissä ajoin ennen Pariisin ilmastokokousta päätettävä hillitsemisvelvoitteensa lajista sekä määriteltävä sen tavoitetaso ja soveltamisala ottaen huomioon muuttuvat vastuut, valmiudet ja erot kansallisissa olosuhteissa. Mailla, joilla on suurin vastuu ja parhaimmat valmiudet, on

myös oltava kaikkein määrätietoisimmat hillitsemisvelvoitteet. Kunkin osapuolen suunnitellun kansallisen panoksen on ilmennettävä huomattavaa parannusta hillitsemistoimien tavoitetasossa ja soveltamisalassa verrattuna sen tähänastiseen sitoumukseen. Suunnitellun kansallisen panoksen on osoitettava myös lähentymistä: alhaiset yleiset ja asukaskohtaiset päästöt sekä pienempi päästöintensiteetti ajan mittaan.

- Vahvat hillitsemisvelvoitteet – Koko talouden laajuiset absoluuttiset tavoitteet yhdistettyinä päästöbudjetteihin ovat kaikkein vahvin velvoitelaji. Niiden etuja ovat muun maussa varmuus, avoimuus, joustavuus ja, jos niitä käytetään laajalti, pienempi hiilivuotoriski. Jotta ajan mittaan tapahtuu edistystä, kaikkien maiden, joilla jo on tällaisia tavoitteita, olisi noudatettava näitä tavoitteita ja tiukennettava niitä tiettyyn perusvuoteen tai viitekauteen verrattuna. G20-maiden ja muiden korkean tulotason maiden, joilla ei ole Kioton pöytäkirjan mukaisia absoluuttisia tavoitteita vuoden 2020 jälkeistä aikaa varten, olisi sitouduttava näihin toimiin viimeistään vuonna 2025. Muita nousevan talouden ja keskitulotason maita kannustetaan tekemään näin mahdollisimman pian ja viimeistään vuoden 2030 loppuun mennessä.

4. TAATAAN DYNAMISMI TAVOITTEIDEN SÄÄNNÖLLISEN UDELLEENTARKASTELUN AVULLA

Pöytäkirjassa olisi määrättävä kaikkia osapuolia koskevasta menettelystä, jolla hillitsemisvelvoitteita tarkastellaan uudelleen ja lujitetaan säännöllisin väliajoin pöytäkirjan pitkän aikavälin tavoitteen mukaisesti. Jos osapuolten yhteiset toimet eivät ole riittäviä, osapuolia olisi kannustettava nostamaan senhetkistä tavoitetasoaan ja muotoilemaan riittävän määrätietoisia velvoitteita seuraavina velvoitekausina.

Vuodesta 2020 alkaen uudelleentarkastelu olisi toistettava viiden vuoden välein. Näin voidaan lisätä hillitsemisvelvoitteiden avoimuutta, selkeyttä ja ymmärrettävyyttä alle kahden celsiusasteen tavoitetta silmällä pitäen. Uudelleentarkastelussa osapuolten olisi selostettava hillitsemisvelvoitteidensa edistymistä ja sitä, miksi ne katsovat toimiensa olleen kohtuullisia ja määrätietoisia.

Menettelyn olisi perustuttava tieteelliseen tietoon ja näyttöön, ja sen yhteydessä olisi otettava huomioon näkemykset, jotka liittyvät muuttuviin vastuisiin ja valmiuksiin sekä eroihin kansallisissa olosuhteissa. Menettelyn olisi myös oltava yksinkertainen ja tehokas ja päällekkäisyydet muiden menettelyiden kanssa olisi vältettävä. Uudelleentarkasteluväliä koskevia järjestelyitä olisi kehitettävä ajan mittaan, jotta alle kahden celsiusasteen tavoite on edelleen saavutettavissa.

Pöytäkirjassa ja siihen liittyvissä osapuolikokouksen päätöksissä on määrättävä varojen dynaamisesta mobilisoimisesta ilmastorahoitukselle, teknologiansiirrolle ja valmiuksien kehittämiselle kyseeseen tulevien osapuolten ja erityisesti niiden osalta, joilla on vähiten valmiuksia. Tämä kattaa muun muassa menettelyt, joilla voidaan säännöllisin väliajoin arvioida ja parantaa vihreän ilmastorahaston, Maailmanlaajuisen ympäristörahaston (GEF) ja muiden asiaankuuluvien tahojen mobilisoimien täytäntöönpanovarojen riittävyttä ja toimivuutta. Pariisissa on varmistettava myös, että osapuolia tuetaan, jotta ne voivat säännöllisesti arvioida ja lujittaa sopeutumislähestymistapojaan ajan mittaan.

5. LISÄTÄÄN AVOIMUUTTA JA VASTUULLISUUTTA

Pöytäkirjassa on määrättävä kaikkia osapuolia koskevan yhteisen avoimen ja vastuullisen järjestelmän keskeisistä osista. Siinä on muun muassa määrättävä seuranta, mittaamista, raportointia ja todentamista koskevista vahvoista säännöistä sekä laskentasäännöistä ja menettelyistä, jolla kukin osapuoli saadaan vastuuseen velvoitteidensa täyttämisestä. Tällainen järjestelmä on tarpeen sen varmistamiseksi, että kukin osapuoli täyttää velvoitteensa tosiasiallisesti ja kykenee saavuttamaan tavoitteensa. Lisäksi se on ratkaisevan tärkeä luottamuksen lisäämisen kannalta, kannustaa tiukempaan tavoitetasoon sekä tarjoaa ennustettavuutta ja oikeusvarmuutta. Osapuolten olisi esitettävä viimeistään ratifiointipäivänä uusimmat vuotuiset päästöinventaarionsa vuosille 2010–2015.

Tämän järjestelmän olisi oltava pitkäikäinen. Sen on oltava riittävän joustava, jotta se kattaa erilaiset velvoitelajit, kansalliset valmiudet ja olosuhteet. Joustavuus ei kuitenkaan saa heikentää avoimuutta, vastuullisuutta ja tavoitetasoa. Riippumattomien asiantuntijoiden (uudelleentarkasteluryhmien) olisi tehtävä säännöllisiä uudelleentarkasteluja. Uudessa pöytäkirjassa olisi tunnustettava nettosiirrot niiden maiden välillä, jotka ovat päättäneet yhdistää kansalliset hiilimarkkinansa. Tämä seikka olisi otettava huomioon arvioitaessa vaatimustenmukaisuutta.

Lisäksi pöytäkirjalla olisi perustettava elin, jonka tehtävänä on tukea täytäntöönpanoa ja tarkastella vaatimustenmukaisuuskysymyksiä, joita ilmenee osapuolen velvoitteiden täytäntöönpanon yhteydessä. Elinen olisi työssään keskittyttävä velvoitteisiin, jotka koskevat ilmastomuutoksen hillitsemistä, mukaan lukien seuranta, mittaaminen, raportointi, todentaminen ja laskentasäännöt. Elinen olisi koostuttava puolueettomista asiantuntijoista, ja pöytäkirjassa olisi täsmennettävä sen toimeksianto.

6. SOPEUTUMISTOIMIEN AVULLA KYKY SIETÄÄ ILMASTONMUUTOKSEN VAIKUTUKSIA

Määrätietoisten hillitsemistoimien ohella on tärkeää edistää yksittäisiä ja yhteisiä toimia, jotta voidaan valmistautua ja sopeutua ilmastomuutoksen kielteisiin vaikutuksiin. Tässä yhteydessä keskeisessä asemassa on maankäyttösektori, kun otetaan huomioon elintarvikehuollon kriisinsietokyky sekä muut ympäristöä koskevat, sosiaaliset ja taloudelliset hyödyt. Ilmastomuutokseen sopeutumista koskevalla EU:n strategialla, jolla täydennetään jäsenvaltioiden vastaavia strategioita, pyritään kehittämään ilmastomuutosta paremmin sietävä Eurooppa. Ekosysteempipohjaisella sopeutumisella voidaan vähentää tulvariskiä ja maaperän eroosiota sekä parantaa veden ja ilman laatua.

Jotta saavutetaan ilmastomuutosta sietävä kestävä kehitys kaikkien osapuolten osalta, pöytäkirjassa olisi lujitettava kaikkien osapuolten velvoitteita jatkaa sellaisten toimenpiteiden laatimista, suunnittelemista ja täytäntöönpanoa, joilla helpotetaan sopeutumista, ja raportoimista niistä kansallisissa tiedonannoissaan. Pöytäkirjalla olisi edelleen helpotettava avun antamista niille alueille ja maille, jotka ovat erityisen alttiita ilmastomuutoksen haitallisille vaikutuksille, muun muassa tarjoamalla taloudellista ja teknistä tukea sekä apua valmiuksien parantamiseen.

Tällä tavoin pöytäkirja lisää sopeutumis- ja tukitoimien näkyvyyttä sekä lujittaa UNFCCC-puitesopimukseen perustuvia seuranta-, mittaus- ja raportointimääräyksiä. Pöytäkirjan avulla

saadaan myös parempi käsitys riittävän sopeutumisen helpottamiseksi toteutettujen toimenpiteiden tuloksellisuudesta, koska käytettävissä on kansallisia raportteja ja muita merkityksellisiä tietoja. Näiden tietojen pohjalta osapuolet voivat toteuttaa uusia tehokkaampia toimenpiteitä.

Pöytäkirjan hyväksymisen myötä uusilla osapuolikokouksen päätöksillä olisi lujitettava niiden määräysten täytäntöönpanoa, joista sovittiin Cancúnin sopeutumiskehityksessä ja Nairobín työohjelmassa.

7. TÄYTÄNTÖÖNPANON JA YHTEISTYÖN EDISTÄMINEN

7.1. Mobilisoidaan julkista ja yksityistä ilmastorahoitusta

Vähäpäästöiseen ilmastomuutosta sietävään talouteen voidaan siirtyä vain, jos investointimalleja muutetaan merkittävästi. Pöytäkirjalla olisi edistettävä investoimista vähäpäästöisiin ilmastomuutoksen sietokykyä edistäviin ohjelmiin ja toimintalinjoihin. Kaikkien maiden olisi sitouduttava parantamaan investointiympäristöään, jotta se houkuttelee tekemään ilmastoystävällisiä investointeja. Komission tiedonannon ”Vuoden 2015 jälkeinen köyhyyden poistamiseen ja kestäväan kehitykseen tähtäävä uusi maailmanlaajuinen kumppanuus” mukaan kaikkia resursseja olisi hyödynnettävä tehokkaasti, jotta voidaan saavuttaa erilaiset kansainvälisesti sovitut kestäväan kehityksen tavoitteet ja ilmastotavoitteet. Maiden olisi mahdollisuuksien mukaan mobilisoitava taloudellista tukea siihen oikeutetuille pöytäkirjan osapuolille. Taloudellisen tuen perustaa on laajennettava ajan mittaan sen mukaan, miten osapuolten valmiudet muuttuvat. Kaikkien osapuolten olisi myös selvennettävä niiden rahoitusvirtojen ilmastovaikutuksia, jotka eivät kuulu ilmastorahoituksen piiriin. Ilmastotoimien rahoittamisessa olisi edelleenkin otettava huomioon kansallisten hallitusten sitoumukset, suotuisa investointiympäristö ja investointistrategiat vuoden 2020 jälkeiselle ajalle. Mobilisoitavan ilmastorahoituksen suuruus riippuu myös ehdotettujen kansallisten panosten tavoitetasosta ja laadusta, myöhemmistä investointisuunnitelmista ja kansallisista sopeutumissuunnitelmista. Tällä hetkellä on kuitenkin liian aikaista pohtia, millaista ja miten laajaa ilmastoon liittyvää rahoitusta vuoden 2020 jälkeen tarvitaan, koska suunnitellut kansalliset panokset ja kansalliset sopeutumissuunnitelmat eivät vielä ole kokonaisuudessaan tiedossa.

Julkisen sektorin ilmastorahoitus on jatkossakin tärkeässä asemassa varojen mobilisoimiseksi vuoden 2020 jälkeistä aikaa varten. Pöytäkirjassa olisi tunnustettava myös yksityisen sektorin merkitys keskeisenä ilmastorahoituksen lisäämisen lähteenä. Pöytäkirjassa olisi selvennettävä vihreän ilmastorahaston ja GEF:n roolia täytäntöönpanon tukemisessa. Siinä olisi annettava köyhimmille maille ja niille, joihin ilmastomuutos vaikuttaa kaikkein eniten, takeita siitä, että ne saavat ensisijaista tukea myös jatkossa. Tämä voidaan saavuttaa parhaiten siten, että pöytäkirjan rahoituskehys on täysin yhdenmukainen kehitysrahoituksen ja vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman kanssa.

Pöytäkirjalla olisi edistettävä sellaisen vahvan toimintaympäristön luomista ja toteuttamista, joka mahdollistaa siirtymisen vähäpäästöiseen ilmastomuutosta sietävään talouteen, mukaan lukien

- määrätietoinen kansallinen ilmastopolitiikka

- toimiva hallinnointi, mukaan lukien investointikehys, hintakannustimet ja rahoitusvälineet, jotka suosivat vähäpäästöisiä ja ilmastomuutosta sietäviä investointeja sekä
- tietojen antaminen siitä, miten ilmastomuutosta olisi torjuttava.

Tässä yhteydessä ovat keskeisessä asemassa hiilidioksidipäästöjen hinnoittelu ja julkisten kehityspankkien investointipolitiikka. Ilmastonäkökohtien sisällyttäminen kaikkiin politiikkoihin, kehitysstrategioihin ja investointeihin on tärkeää, jotta voidaan hyödyntää synergiaetuja kehitys-, hillitsemis- ja sopeutumistoimien rahoituksen välillä.

7.2. Lisätään kansainvälistä yhteistyötä

Tietojenvaihto politiikan suunnittelusta saaduista kokemuksista ja hyvien käytäntöjen edistäminen vauhdittavat ja laajentavat huomattavasti ilmastotoimia. Viime vuosina EU on toiminut aktiivisesti kahden- ja monenvälisissä aloitteissa tässä tarkoituksessa, esimerkiksi päästökauppaa koskevassa kahdenvälisessä poliittisessa vuoropuhelussa. Se on myös käynnistänyt kestäviä energia-aloitteita, joilla edistetään osaltaan vähähiilisen talouden kehittämistä. Lisäksi EU on edistänyt sopeutumistoimien kehittämistä ja käytännön soveltamista maailmanlaajuisen ilmastomuutosliittouman kautta. Ilmastomuutosliittouma koostuu 38 muuta heikommassa asemassa olevasta kehitysmaasta ja kahdeksasta alueesta Afrikassa, Aasiassa, Karibialla ja Tyynellämerellä.

Pöytäkirjalla olisi edistettävä järjestelmällisempää kokemustenvaihtoa eri maantieteellisillä alueilla ja niiden välillä, jotta voidaan koota yhteen teknistä asiantuntemusta erikoistuneista organisaatioista, yksityissektorilta, yliopistomaailmasta, alueilta ja kunnista. Pöytäkirjassa olisi määrättävä sellaisten merkittävien aloitteiden tunnustamisesta, joilla pannaan täytäntöön ja täydennetään kansallisia pyrkimyksiä vähentää päästöjä ja sopeutua ilmastomuutoksen haittavaikutuksiin. Pariisin ilmastokokouksessa olisi myös sovittava työohjelman jatkamisesta, jotta vuonna 2016 voidaan kartoittaa uusia hillitsemistoimia tiiviissä yhteistyössä vihreän ilmastorahaston ja muiden rahoituslaitosten kanssa. Tämä on erityisen tärkeää, jos hillitsemisvelvoitteiden tavoitetaso kokonaisuudessaan eroaa kahden celsiusasteen tavoitteen saavuttamiseksi tarvittavien päästövähennysten tasosta.

7.3. Tuetaan ilmastoteknologioiden kehittämistä ja käyttöönottoa

Ilmastoteknologioiden kehittäminen ja käyttöönotto ovat olennaisen tärkeitä ilmastonsuojelutavoitteiden saavuttamisen kannalta. Ne myös edistävät osaltaan työpaikkojen luomista ja kestävää talouskasvua. Tutkimuksen rahoittaminen, markkinoille saattamista tukevat toimenpiteet, koulutusohjelmat, varojen hankinta ja toimenpiteet hinnan asettamiseksi päästöille luovat yhdessä suotuisan toimintaympäristön useille erilaisille teknologioille, kuten sellaisille, jotka parantavat kykyä sietää äärimmäisten sääilmiöiden vaikutuksia sekä edistävät ilmastopalveluja ja vesihuoltojärjestelmiä. Ne luovat suotuisan toimintaympäristön myös energiantuotannolle, teollisuuden prosesseille, liikenteelle ja maataloudelle sekä rajoittavat metsänhävitystä.

Maat valitsevat itselleen sopivimmat teknologiset vaihtoehdot, monesti teknologiatarpeiden arvioinnin perusteella ja ilmastoteknologiakeskusta ja -verkoston (CTCN) tuella. Innovaatiot, myös tarvittava teknologiansiirron parantaminen, edellyttävät yksityissektorin toimijoiden

vapaaehtoista tukea teknologioiden kehittämiseksi, rahoittamiseksi ja käyttämiseksi. On olennaisen tärkeää säilyttää voimassa olevat teollis- ja tekijänoikeuksia koskevat säännöt.

Pöytäkirjassa olisi tunnustettava teknologian täytäntöönpanokomitean ja CTCN:n nykyinen asema. Samalla olisi uudistettava teknologiatarpeen arviointimenettelyä.

7.4. Kehitetään valmiuksia

Valmiuksien kehittämisen olisi oltava erottamaton osa tukea, jota annetaan kaikkiin pöytäkirjaan liittyviin toimiin, mukaan lukien sopeutumisen suunnittelu, raportointivelvoitteet, päästöinventaarit, teknologiansiirto ja hillitsemishankkeet. Valmiuksien kehittäminen olisi siksi annettava niiden tahojen tehtäväksi, jotka vastaavat tukitoimista näillä aloilla. Valmiuksien kehittäminen olisi räätälöitävä vastaamaan kunkin maan tarpeita.

Voimassa olevaan yleissopimukseen perustuvaa asiaankuuluvaa järjestelyä voitaisiin laajentaa, mutta valmiuksien kehittämistä käsittelevä Durbanin foorumi on edelleen se taho, jossa tästä aiheesta käydään keskustelua. EU nivoo parhaillaan aktiivisesti valmiuksien kehittämistä osaksi tukea, jota se antaa ilmastotoimiin kehitysmaissa, myös hillitsemisvelvoitteiden suhteen.

Pariisin ilmastokokouksessa olisi sovittava niiden maiden tukemisesta, jotka tarvitsevat apua päästöinventarioiden laatimisessa, seuranta-, mittaus-, raportointi- ja todentamisjärjestelmien perustamisessa sekä vähäpäästöistä ja ilmastonmuutosta sietävää kehitystä koskevien strategioiden kehittämisessä oikeanlaisine kannustinrakenteineen.

8. EU:N MUIDEN TOIMINTALINJOJEN MOBILISOINTI

Tulevina kuukausina EU:n aikoo vauhdittaa ilmastodiplomatiaansa Pariisin ilmastokokousta silmällä pitäen. EU:n ulkoministerit ovat vahvistaneet Euroopan ulkosuhdehallinnon ja komission yhdessä laatiman ilmastodiplomatiaa koskevan toimintasuunnitelman.

Toimintasuunnitelmalla

- nostetaan ilmastonmuutos strategiseksi painopisteeksi poliittisessa vuoropuhelussa, kuten G7- ja G20-kokouksissa sekä YK:n yleiskokouksessa,
- tuetaan vähäpäästöistä sekä ilmastonmuutosta ja katastrofeja sietävää kehitystä EU:n kehitysyhteistyön kautta sekä
- yhdistetään ilmastonmuutos sen mahdollisiin pitkän aikavälin vaikutuksiin, myös turvallisuushaasteisiin.

Lisäksi EU:n muilla politiikoilla voidaan tukea aktiivisesti EU:n tavoitteita kansainvälisissä neuvotteluissa ja pöytäkirjan täytäntöönpanoa kumppanimaissa. Niillä voidaan auttaa kumppanimaita pöytäkirjan valmisteluvaiheessa ja myöhemmin sen täytäntöönpanossa. Nämä politiikat ovat seuraavat:

- Taloudellinen yhteistyö ja kehitysyhteistyö – EU ja sen jäsenvaltiot ovat jo suurimpia virallisen kehitysavun ja kehitysmaille myönnettävän ilmastorahoituksen antajia. Vuonna 2013 EU myönsi ilmastorahoitusta yli 9,5 miljardia euroa. EU:n olisi jatkettava ilmastotavoitteiden sisällyttämistä osaksi taloudellista yhteistyötään ja kehitysyhteistyötä. Siksi kauden 2014–2020 osalta on jo sovittu, että jatkossa EU:n kehitysavusta vähintään 20 prosenttia (noin 14 miljardia euroa) on ilmastoon liittyvää. Myös jäsenvaltioiden olisi asetettava itselleen selkeät tavoitteet tällä alalla. Lisäksi EU:n ja sen jäsenvaltioiden olisi vauhditettava maailmanlaajuisen ilmastorahoituksen koordinoitua, jotta voidaan parantaa sen vaikutuksia ja tehokkuutta.
- Tieteellinen tutkimus, teknologian kehittäminen ja innovaatiopolitiikka – EU aikoo hyödyntää aiempaa paremmin sitä tosiasiaa, että EU:n tutkimuksen ja innovoinnin puiteohjelma Horisontti 2020 on avoin kolmansille maille. Tässä yhteydessä annetaan taloudellista tukea vähemmän kehittyneille maille. EU aikoo myös lisätä tietoisuutta sitoutumisestaan investointeihin, joita mainitun ohjelman yhteydessä tehdään ilmastoon liittyviin toimiin vähintään 28 miljardin euron arvosta. Osalla tästä summasta voidaan laajan kansainvälisen yhteistyön ansiosta saattaa markkinoille ilmastoteknologioita, kouluttaa tutkijoita ja yrittäjiä sekä edistää ilmastodiplomatian tavoitteita.
- Kauppapolitiikka – Kahdensivolisissä kauppasopimuksissaan EU ja sen vapaakauppakumppanit sitoutuvat edistämään ilmastotavoitteita ja panemaan tehokkaasti täytäntöön UNFCCC-puitesopimuksen, muun muassa säännöllisen jäsenellin vuoropuhelun sekä ilmastoa ja kauppaa koskevan yhteistyön kautta. GSP+-kaupanedistämijärjestelmässä EU tarjoaa laajemman markkinoillepääsyn kehitysmaille, jotka ovat ratifioineet ja panevat tehokkaasti täytäntöön kansainvälisiä yleissopimuksia, mukaan lukien ilmastomuutosta koskeva puitesopimus. WTO:ssa EU pyrkii yhdessä kauppakumppaniensa kanssa tekemään ennen vuoden 2015 loppua merkittävän kansainvälisen sopimuksen, joka koskee kaupan vapauttamista ympäristöhyödykkeiden ja -palvelujen alalla. Tavoitteena on lisätä ilmastoystävällisten teknologioiden levittämistä ja käyttöönottoa.
- Ympäristöpolitiikka – Kuten biologista monimuotoisuutta koskevassa EU:n strategiassa vahvistetaan, EU:n sitoumusten täytäntöönpano luonnon monimuotoisuutta koskevan maailmanlaajuisen strategisen suunnitelman yhteydessä on ratkaisevan tärkeää ilmastomuutoksen torjunnan kannalta. Lisäksi se tuo mukanaan yhteiskunnallisia, taloudellisia ja kulttuurisia etuja.
- Katastrofiriskien vähentäminen – Yhteistyöllä, jota EU tekee katastrofiriskien hallinnan alalla⁴, joka kattaa muun muassa kansallisten riskinarviointien laatimisen ilmastoon kohdistuvista vaikutuksista ja riskinhallintavalmiuksien parantamisen, voidaan edistää myös ilmastomuutokseen sopeutumista.

⁴ Unionin pelastuspalvelumekanismista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen N:o 1313/2013/EU 5 ja 6 artikla.

9. SEURAAVAT VAIHEET

EU:n on

- esitettävä oma suunniteltu panoksensa vuoden 2015 ensimmäisen neljänneksen loppuun mennessä,
- kannustettava suurimpia kansantalouksia toimimaan erityisesti suurimpien kansantalouksien foorumin, G20:n ja G7:n yhteydessä esikuvana ja esittämään ajoissa määrätietoisia suunniteltuja kansallisia panoksia,
- kannustettava mahdollisimman monia osapuolia valmistelemaan määrätietoisia suunniteltuja kansallisia panoksia ja tarvittaessa tuettava niitä tässä yhteydessä,
- asetettava määrätietoiset maailmanlaajuiset ilmastotoimet keskeiseen asemaan diplomaattisissa suhteissaan ja vuoropuhelussa kumppanimaiden kanssa,
- edistettävä UNFCCC-puitesopimuksen ja muiden monenvälisten ja kahdenvälisten keskustelujen yhteydessä edellä kuvatun määrätietoisien, avoimen ja dynaamisen pöytäkirjan hyväksymistä,
- osoitettava ja varmistettava sen taloudellisen tuen vakaus ja ennustettavuus, jota se antaa yhteisesti kansainvälisille kumppaneilleen vähäpäästöisen ja ilmastomuutosta sietävän kehityksen edistämiseksi,
- kiirehdittävä kaupan vapauttamista ympäristöhyödykkeiden ja -palvelujen alalla ennen vuoden 2015 loppua,
- varmistettava, että ilmastotoimet ovat sopusoinnussa niiden neuvotteluiden kanssa, joita YK käy kestävä kehityksen tavoitteista ja rahoituksesta vuoden 2015 jälkeiselle ajalle sekä katastrofiriskien vähentämistä koskevasta kehiksestä vuoden 2015 jälkeiselle ajalle sekä
- varmistettava, että EU ja sen jäsenvaltiot sekä riittävän monet osapuolet ratifioivat Kioton pöytäkirjan toisen velvoitekauden ennen vuoden 2015 loppua, jotta se tulee voimaan.

Komissio aikoo järjestää kansainvälisen konferenssin, jotta voidaan parantaa keskinäistä käsitystä suunniteltujen kansallisten panosten laajuudesta ja yhteisen tavoitetason riittävydestä. Se aikoo myös edistää avointa keskustelua Pariisin ilmastokokousta silmällä pitäen. Konferenssi, jolla pyritään saattamaan yhteen kumppanimaita, tiedemaailman avainasiantuntijoita, ajatushautomoita ja kansainvälisiä organisaatioita, järjestetään viimeistään marraskuussa 2015.

Vuoden 2015 puoliväliin mennessä komissio myös esittää Euroopan parlamentille ja neuvostolle lainsäädäntöehdotuksia, joilla pannaan täytäntöön vuoden 2030 ilmasto- ja energiapoliitiikan puitteet.

Komissio aikoo vastaisuudessa ottaa ilmastonsuojelutoimet huomioon talous- ja kehitysyhteistyössään, tehdä aloitteita yhteistyön tiivistämiseksi jäsenvaltioiden kanssa ilmastoon liittyvän kehitysrahoituksen alalla sekä hyödyntää paremmin rajoittamatonta pääsyä tieteellisiin tutkimus- ja innovointiohjelmiinsa tukeakseen kansainvälisiä kumppaneitaan ja auttaakseen niitä uuden pöytäkirjan mukaisten velvoitteiden täyttämässä.

Komissio pyytää Euroopan parlamenttia ja neuvostoa hyväksymään ehdotetun lähestymistavan mahdollisimman pian.

Taulukko 1: EU:n ehdotus suunnitelluksi kansalliseksi panokseksi

Velvoite	
Laji	Absoluuttinen päästövähennys perusvuoteen verrattuna
Kattavuus	Kaikki talouden alat
Soveltamisala	Kaikki muut kuin Montrealin pöytäkirjaan kuuluvat kasvihuonekaasut: hiilidioksidi (CO₂) • metaani (CH₄) • typpioksiduuli (N₂O) • fluorihilivedyt (HFC) • perfluorihilivedyt (PFC) • rikkiheksafluoridi (SF₆) • typpitrifluoridi (NF₃)
Perusvuosi	1990
Kausi	2021–2030 (mukaan lukien)
Vähennystavoite	Vähintään 40 prosentin päästövähennys EU:ssa vuonna 2030
Katettujen päästöjen osuus (%)	100 %
Maatalous, metsätalous ja muu maankäyttö mukana?	Kyllä
Kansainvälisten markkinapohjaisten mekanismien netto-osuus	Ei osuutta kansainvälisten hyvitysten muodossa
Suunnitteluprosessi	Eurooppa-neuvosto, joka kokoontui 23 ja 24. lokakuuta 2014, hyväksyi ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet vuodelle 2030 (EUCO 169/14). Euroopan komissio laatii lainsäädäntöehdotuksia, joilla pannaan täytäntöön vuotta 2030 koskevat puitteet (komission työohjelma 2015), mukaan lukien maankäyttö, maankäytön muutos ja metsätalous.
Kohtuullinen määrätietoinen ja	Velvoite on linjassa niiden EU:n politiikkojen kanssa, joilla pyritään siirtymään vähäpäästöiseen talousjärjestelmään, ja mahdollistaa alle kahden celsiusasteen tavoitteen saavuttamisen. Velvoitteen myötä EU voi vähentää päästöjään pitkällä aikavälillä ja kustannustehokkaasti 80 prosenttia. Tämä vastaa kansainvälisen ilmastomuutospaneelin arviota siitä, miten paljon teollisuusmaiden on vähennettävä päästöjä ryhmänä, jotta päästöt vähenevät 80–95 prosenttia vuoden 1990 tasosta vuoteen 2050 mennessä. EU:n päästöhuippu on jo saavutettu. EDGAR-tietokannan mukaan EU:n 28 jäsenvaltion päästöhuippu ajoittuu vuodelle 1979, jolloin päästöjä aiheutui noin 6,4 gigatonnia hiilidioksidiekvivalenttia.
Keskeiset oletukset	
Sovellettu mittausten menetelmä	Maailmanlaajuinen lämmitysvaikutus 100 vuoden aikana (IPCC:n neljännen arviointiraportin mukaisesti)
Päästöjen arviointimenetelmä	IPCC:n vuonna 2006 antamat ohjeet
Maatalouden, metsätalouden ja muun maankäytön päästöjen	Kokonaisvaltaiset laskentapuitteet (toiminto- tai pinta-alakohtainen lähestymistapa) maankäytön, maankäytön muutoksen ja metsätalouden päästöjä ja poistumia varten. Perustana ovat (i) päätöksellä 2/CMP.7 hyväksytyt säännöt,

laskentamenetelmä	sovellettavat osapuolikokouksen päätökset ja EU:n lainsäädäntö (päätos 529/2013/EU) sekä (ii) nykyinen ympäristötavoitteiden tinkimättömyyden taso.
Kattavuus	
Alat/lähdeluokat	• Energia ○ Polttoaineen poltto ▪ Energia-alan teollisuus ▪ Tehdasteollisuus ja rakentaminen ▪ Liikenne ▪ Muut toimialat ▪ Muut ○ Polttoaineiden hajapäästöt ▪ Kiinteät polttoaineet ▪ Öljy ja maakaasu ja muu energiantuotannon päästöt ○ Hiilidioksidin kuljetus ja varastointi • Teollisuuden prosessit ja tuotteiden käyttö ○ Mineraaliteollisuus ○ Kemianteollisuus ○ Metalliteollisuus ○ Polttoaineiden ja liuottimien käytöstä peräisin olevat muut kuin energiatuotteet ○ Elektroniikkateollisuus ○ Otsonikerrosta heikentäville aineille vaihtoehtoisten tuotteiden käyttö ○ Muiden tuotteiden valmistus ja käyttö ○ Muut • Maatalous ○ Suolistokäyminen ○ Lannan käsittely ○ Riisinviljely ○ Maatalousmaa ○ Määrätty savannien kulutus ○ Maatalousjätteiden polttaminen pellolla ○ Kalkitus ○ Urean levitys ○ Muut hiilipitoiset lannoitteet ○ Muut • Jätteet ○ Kiinteiden jätteiden käsittely ○ Kiinteiden jätteiden biologinen käsittely ○ Jätteiden polttaminen ja avopoltto ○ Jätevesien käsittely ja johtaminen vesistöön ○ Muut • Maankäyttö, maankäytön muutos ja metsätalous päätöksen 529/2013/EU mukaisesti ○ Metsittäminen ja uudelleenmetsittäminen ○ Metsänhävitys ○ Metsänhoito ○ Viljelymaan hoito ○ Laidunmaan hoito

	○ Tai vastaava pinta-alakohtainen laskenta UNFCCC-puitesopimuksen raportointiluokkien mukaisesti ○ Muut luokat/toiminnot, jotka EU:n ja sen jäsenvaltiot ovat valinneet Kioton pöytäkirjan ja siihen liittyvän Dohan muutoksen osapuolina.
--	---